

ikke have citeret, at det kun var den ene af de paagjældende Autoriteter, der havde sagt, at der fordredes mindst en Brigade mere til Fæstningen, idet den anden Autoritet havde ment, at den kunde nøies med Mindre. — Det ærede Mindretal kom endvidere i sine Udtalelser derhen, at det sagde, at Flertallets, jeg kan gjerne sige Hovedhjørningspunkt var urigtigt. Flertallets Hovedbetragtning i dets Betænkning er nemlig den, at den samme Kritik og de samme Udtalelser, som Befæstningsplanen i 1873 blev Gjenstand for fra de Sagkyndiges Side, med samme Føie kunne vendes imod den nu af Krigsbestyrelsen forelagte Plan, nota bene under de forskellige Forudsætninger, idet man siger, at en Konstruktion, der i og for sig har de samme Hovedled, men kun skiller sig fra den anden ved de forskellige Afstande fra Centret, kun er afhængig af Bombardementsgrænsen. Naar althaa de samme Led i Befæstningen i en senere Plan skydes en Fjerdingvei længere frem i Terrainet, vil de samme Anker gjælde, forudsat, at man endogaa gaar ud fra $\frac{1}{4}$ Mils større Bombardementsgrænse. Det forekommer mig en saa korrekt og logisk Slutning, at det forekommer mig, at der maa høre andre Love for Logiken til, før man kan indrømme, at denne Slutning ikke kan drages. Denne Plan af 1873 er nemlig baseret paa en Bombardementsgrænse af 11,000 Alen, og i den Afstand lagdes den yderste Forsvarsrække. Den senere Plan skulde fornuftigvis have været baseret paa en Bombardementsgrænse af 15,000 Alen, som nu maa forudsættes. Det viser sig bagefter, at den ikke er det, men det er et andet Spørgsmaal. Men forudsat, at den er baseret paa en Bombardementsgrænse af 15,000 Alen, skal den flyttes 3 à 4,000 Alen frem i Terrainet, det er givet, men ikke stet; men deraf følger, at de Anker, som kunde rettes imod Befæstningsplanen af 1873, ogsaa med Føie kunne rettes imod den senere. Jeg skal nu ikke atter idag komme dybere ind paa hele Striden om Bombardementsgrænsen. Hvad alle disse Oplysninger om, hvor langt den ene eller den anden Kanon kan skyde, angaar, har jeg henvist til de Afstykker, som have foreligget for Udvalget, og jeg finder det tilstrækkeligt. Jeg skal kun gjen tage nogle faa Momenter, som forøvrigt ogsaa findes i Flertallets Betænkning, og blandt dem er da dette, at det er oplyst for os, at den foreliggende Fæstningsplan er anlagt under Forudsætning af en Bombardementsgrænse af 12,000 Alen. Men nu er man enig om, at for Tiden er den ialtfald 14,000 Alen, medens Meningerne

ere delte om, hvorvidt den høieste Grænse nu maa sættes til 16,000 Alen, og i Fremtiden til 18,000 Alen. Videre tror jeg ikke, det kan siges, at Meningerne ere delte, og det er da en Selvfølge, at en Plan, der er baseret paa en Forudsætning, maa falde og bryde, naar denne Forudsætning ogsaa viger. Det er fra meget sagkyndig Side bleven mig sagt, at, forsaavidt den tekniske Kritik, om man vil kalde det saa, af Kjøbenhavns Befæstning angaar, kunde Flertallet gjerne have indskrænket sig til disse faa Ord: Det er os meddelt, at Fæstningen er baseret paa Forudsætningen om en Bombardementsgrænse af 12,000 Alen; det er os ligeledes meddelt, at den nu maa være 14 à 16,000 Alen, ergo kan denne Plan ikke kjendes gyldig. Det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) anførte ogsaa forskellige Exemppler fra Udlandet paa de Afstande; man der benytter ved Fæstningsanlæg. Jeg skal naturligvis ikke følge ham der, men naar han anførte Cøln som Exempel, saa er det saa vidt mig bekendt, nu ogsaa under Forberedelse og Forhandling at udvide Cølns Fæstningsværker meget betydeligt, og jeg skal nævne et lille karakteristisk Træk for Preussens, nemlig det, at det Første, de der tænke paa, er at tilveiebringe et Demarkationsterrain, det vil sige, at paalægge de Egne og de Terrains, hvor Fæstningsværkerne skulle ligge, en Servitut om Forbud mod Behyggelse, og naar det er stet, naar de i den Henseende have lagt den døde Haand ud over Terrainet, komme først Fæstningsværkerne. De vide Alle, som have læst Flertallets Betænkning, at man hertilands følger en ganske anden Fremgangsmaade; man har overhovedet ikke tænkt paa eller ialtfald ikke gjort Noget for en Demarkationslinie. Skulde det være urigtigt, hedder det frendeles, naar Flertallet siger, at nu maa det anses for givet, at Kjøbenhavns Befæstning er den anerkjendte Kjærne i Forsvarsplanen? Det ærede Medlem fra Helsingør vilde ikke lade denne Sætning gjælde og mente, at naar Flertallet beraabte sig paa, at, Forfatteren, Børnesaderen til den hele Plan, havde sagt, at der dertil skulde benyttes 45 Mill. Kr., og at man kunde nøies med 5 Millioner til Resten, da var det ikke et Vidnesbyrd om, at Kjøbenhavns Befæstning var Kjærnepunktet i Planen, thi Ministeren havde ikke fulgt Forslaget i det Punkt, men havde forholdt begge Summerne, nemlig Kjøbenhavns Befæstning til 48 Millioner og de øvrige Ting fra 5 Millioner til 16 Millivner. Og saa dette er en mærkelig logisk Slutning; thi hvad der er Kjærnepunktet i en Sag